

המסע הארוך להגשמת חלום

אהרון דוד קופרמן שימש נציג הבוגרים בטקס הענקת תארים באוניברסיטה הפתוחה. הוא סיים את התואר הראשון בהצטיינות יתרה ובמקביל סיים תואר שני באוניברסיטת תל אביב, התקבל למכון מחקר יוקרתי בתחום הדיפלומטיה ועובד היום כעוזרו האישי של האלוף (במיל.) גיורא איילנד. כאן הוא מספר על השתלשלות חייו מחייל לעוזר מחקר.

ערב טוב לכולם וחג שמח לכל הבוגרים והבוגרות,

הייתי רוצה לספר לכם ממש בקצרה את הסיפור שלי. כיצד האוניברסיטה הפתוחה היוותה חלק חשוב מחיי בשנים האחרונות, כיצד הרבה בזכותה אני נמצא היכן שאני היום וכיצד היא שיקחה תפקיד חשוב בעיצוב אישיותי ובעיצוב העתיד שלי.

הרומן שלי עם האוניברסיטה הפתוחה התחיל עוד כשהייתי בצבא. שירתתי אז בהיאחזות נח"ל בדרום הר־חברון וחוץ משמירות, לא עשיתי כלום עם חיי שם. הקשבתי למוזיקה שעות רבות, בהיתי בנוף המהמם של חבל לכיש ודיברתי המון עם החברה שלי. אבל, אחרי שגם המוזיקה התחילה לחזור על עצמה, הנוף נשאר אותו הדבר והחברה שלי נפרדה ממני, נאלצתי לחפש תעסוקה. כשאמרתי להוריי שאני רוצה להתחיל ללמוד פילוסופיה באוניברסיטה הפתוחה, אמי הרימה גבה, ואני מדבר בלשון המעטה. מי שהכיר אותי אז יודע שהייתי פריק סרטים. כל דקה פנויה שהיתה לי כשהייתי מגיע הביתה הייתי מדליק טלוויזיה, רואה תוכניות בידור ולא מפספס שום סרט חדש שהגיע למדפי ספריית הוידאו השכונתית. לא אגזים אם אומר שכל שנות ההתבגרות שלי, בקושי פתחתי ספר, והדבר היחיד שקראתי, חוץ מספרי הלימוד בבית הספר, היה התרגום לסרטים שבשוליים מסך הטלוויזיה. לא פלא אם כן, שהוריי קצת פקפקו ביכולתי לשבת וללמוד בעצמי. הרעיון שאני אלמד ללא מורה שמעביר שיעור פרונטאלי **ועוד פילוסופיה**, פשוט נראה להם, ואני מודה שקצת גם לי, מנותק מן המציאות. אולם, כשפתחתי את החוברת הראשונה של הקורס הראשון שלמדתי והתחלתי לקרוא, חדוות הלימוד חזרה אליי וכל הידע שצברתי כל פעם שעברתי דף רק הגביר אצלי את התיאבון ללמוד עוד ועוד. מעל בימה זו אני אומר תודה לאוניברסיטה שהחזירה לי את האהבה לאוצר האין־סופי של ידע וחוכמה הקיים היום בעולם ועל כך שהחזירה לי את הביטחון העצמי להשיג יעדים ומטרות שאני מציב לעצמי.

כשהתחלתי אז ללמוד באוניברסיטה הפתוחה, לא בחרתי בה עקב סגולותיה הנפלאות, אלא משום שהיא היתה האוניברסיטה היחידה שנתנה לי, חייל בצבא, אפשרות ללמוד קורס ב'מבוא לפילוסופיה של המוסר' על ראש הר נידח בדרום הר־חברון, ללא צורך להתייצב פעמיים בשבוע בכיתה וללא צורך לקחת את מבחן הפסיכומטרי שפחדתי מפניו, אני מודה, אפילו יותר משאני מפחד מג'וקים, ותאמינו

משמאל לימין: שרת החינוך יולי תמיר; פרופ' גרשון בן־שחר, נשיא האוניברסיטה; פרופ' אורה לימור, סגנית נשיא; נציג הבוגרים, אהרון דוד קופרמן.

לי, אני מפחד מג'וקים... אולם, כיום, במבט לאחור, אני יכול לומר בפה מלא על האוניברסיטה הפתוחה – 'הצצתי, ראיתי והתאהבתי'. עליתי על הרכבת של האוניברסיטה הפתוחה עוד כשהייתי בצבא, מתוך כוונה לא מודעת לרדת בתחנה הקרובה, כשאצא לאזרחות, אולם כשהתרגלתי לנוחות של הלימודים באוניברסיטה הפתוחה לא הייתי מסוגל כבר לרדת מהרכבת הנפלאה הזו.

האוניברסיטה הפתוחה מקבלת את כולנו לשורותיה ללא שום תנאים מוקדמים וללא שום דרישות סף. האוניברסיטה הפתוחה היא האוניברסיטה היחידה בארץ שאין בה אפליה בהקשר זה ועל כך מגיעה לה תודה מאיתנו ומהציבור כולו שמרוויח מפירותיהם של אלפי תלמידיה.

הסגל האקדמי והמנהלי של האוניברסיטה הם אנשים נפלאים ומקצועיים הדואגים לכך שספרי הלימוד יהיו מחד מעמיקים, אך בה בעת גם קריאים ובהירים ושחווית הלימוד באמצעות האינטרנט ומפגשי ההנחה יהיו פוריים ומהנים במידת המרב. באוניברסיטה הפתוחה יש אוצר גלום ועשיר של ידע שבשילוב עולם טכנולוגי נלווה מרחיב את מימדי הלימודים ומעשיר אותם ומאפשר לכולנו לרכוש ידע נרחב בעל עומק מחשבתי תוך הפגנת כישורי למידה עצמית, מוטיבציה ונחישות.

האוניברסיטה הפתוחה מאפשרת לך מחד להשקיע בלימודים, אך יחד עם זאת היא מאפשרת לך גם להתקדם בחיים ולהגשים את חלומותיך ולא להיות תקוע בפקק ארוך למשך 3-4 שנים כמו משך תקופת הלימוד באוניברסיטה רגילה. אם הייתי רוצה ללמוד באוניברסיטה רגילה אני מניח שהייתי מצליח רק 'לעבוד מהצד', אם בכלל, ורק בתום לימוד התואר הראשון או השני הייתי מתחיל תכל'ס בחיי האזרחיים. האוניברסיטה הפתוחה, לעומת זאת, אפשרה לי

נחת של אבא

הפתוחה, יודע כמה קשה זה היה, כמה נקודות משבר עברנו במהלך התואר. האם כשפתחנו את חבילת חומר הקורס שקיבלנו בדואר לא עברה לנו אף פעם בראש המחשבה – תגיד לי אתה נורמלי? אתה הולך ללמוד את כל זה? האם לא היינו על סף ויתור פעמים רבות כשהתקשינו להגיש מטלות בזמן או ללמוד למבחנים המקיפים! בטוח שהיינו. אבל, אף אחד מהנוכחים בטקס הזה, ללא יוצא מן הכלל, לא ויתר. אני חושב שכל בוגר ובוגרת יכולים, בזכות, לטפוח לעצמם על השכם ולהגיד 'עשיתי את זה!'. האוניברסיטה הפתוחה הראתה לכולנו שאל לנו להמעיט בערך עצמנו, ביכולתנו ללמוד חומר רב, בצורה מעמיקה ויסודית ולהתמיד בנחישות במשך שנים על-מנת להגשים מטרה חשובה שהצבנו לעצמנו.

ברצוני לסיים בנימה אישית. אבי, שיושב פה ביחד עם אמי בקהל, הוא בן 81, בלי עין הרע. כשהיה בן 14, אביו נפטר ועקב היותו של אבי האח הבכור במשפחה, הוא נאלץ לעזוב את בית הספר בגיל צעיר ולעבוד לפרנסת אמו האלמנה וחמשת אחיו הקטנים. אבי לא זכה לסיים בית ספר ובוודאי שלא זכה אף פעם להיות בוגר אוניברסיטה כמוכם וכמוני. היום, כמעט 70 שנה אחרי שאבא שלי נאלץ לעזוב את בית-הספר, הבן הקטן שלו, אני, עומד על בימת הכבוד, ליד נשיא האוניברסיטה הפתוחה וליד שרת החינוך של מדינת ישראל ומקבל תואר ראשון בהצטיינות יתירה. אבא, בלי כל מה שאתה ואמא השקעתם בי, לא הייתי מגיע למעמד הזה. התואר שאני עומד לקבל הוא לא רק שלי, אלא גם שלך. יתרה מכך, אתה ואמא לימדתם אותי את השיעור החשוב מכל – שמה שהכי חשוב בחיים זה לא התארים וההישגים החומריים, אלא להתנהג תמיד כמו בן-אדם ואף פעם לא אשכח את השיעור הזה.

לסיום, בשמי ובשם כל הבוגרים והבוגרות, ברצוני להודות לאוניברסיטה הפתוחה, לסגל האקדמי והמנהלי המצויין ולכל עובדי מוסד זה שתרמו את חלקם להצלחתנו. מי ייתן ומאמצים הרבים לנטוע בנו אהבה לידע ונחישות והתמדה בהגשמת שאיפותינו, יעזרו לכולנו להתקדם בחיים, למצות כל אחד את אישיותו הייחודית בדרכו שלו ולהגשים את חלומו. תודה רבה על ההקשבה, שתהיה לכולנו שנה טובה ומבורכת ואיחולי מזל-טוב והצלחה רבה, מכל הלב, לכולנו!

להרוויח עוד חמש שנים בחיים, ממש כך, ולהתקדם בחיי המקצועיים הרבה מעבר לכך. כמו רובכם, שילבתי את הלימודים באוניברסיטה יחד עם כל שאר הפעילויות שעשיתי בכל השנים האחרונות – החל בצבא, עבור בישיבת הסדר אליה חזרתי בתום שירותי הצבאי וכלה בעיסוקי, כיועץ בחברת נדל"ן, עיסוק בו אני נמצא כבר 6 שנים. הייחוד של האוניברסיטה הפתוחה בעיניי זה היא שהיא כמו המכשיר הזה שקוראים לו 'איזי פארק' שמאפשר לך לשים אותו על החלון בכל עיר בה אתה נמצא ולשלם בפועל אך ורק על הזמן שחנית. כך, האוניברסיטה הפתוחה אפשרה לי ללמוד היכן שרציתי ובאיזה זמן שרציתי. בכל מקום בו הייתי, חייל בדרום הר-חברון, תלמיד בישיבת הסדר בשדרות או יועץ נדל"ן בת"א, החדר שלי הפך לשלוחה וירטואלית של האוניברסיטה הפתוחה וכל שעה פנויה שהייתה לי הפכה לשעת הוראה במערכת השעות הרשמית של האוניברסיטה הפתוחה.

כשהתקרבתי לסיום התואר הראשון באוניברסיטה הפתוחה, התגנב לליבי חשש קל – האם מוסד אקדמי רגיל יכיר בתואר שלי מהאוניברסיטה הפתוחה ויאפשר לי להתקדם בחיים, או שמא פתאום יתברר לי שעשיתי טעות כשהחלטתי ללמוד דווקא באוניברסיטה זו. התשובה על שאלה זו לא איחרה לבוא. הגשתי אז את הזכאות לתואר הראשון כולל גיליון הציונים שלי לאוניברסיטת ת"א וביקשתי להתקבל לחוג למדע המדינה וללמוד במסלול של 'התמחות בלימודי דיפלומטיה'. התקשרתי למזכירת החוג לברר מה סיכויי להתקבל וכשהיא הסתכלה על המוסד בו למדתי ועל ציוניי היא ענתה לי משהו בסגנון – 'אתה צוחק עליי?' ולא יספה. באותו רגע, ידעתי שלימודי באוניברסיטה הפתוחה השתלמו ושאלוהים חיך אליי כשנרשמתי לאוניברסיטה הפתוחה.

כיום, ב"ה הצלחתי כבר לסיים גם את התואר השני באוניברסיטת ת"א, ובסוגריים אני אומר פה לכל בוגרי התואר הראשון, לכו על התואר השני, זה עוזר לרזומה, זה מעניין וזה פחות מתיש מהתואר הראשון, ומעבר לתואר השני, הצלחתי להתקבל למכון מחקר יוקרתי שמתעסק בתחום הדיפלומטיה אותו למדתי. בנוסף לעיסוקי כיועץ נדל"ן אני עובד היום גם כעוזרו האישי של האלוף במילואים גיורא איילנד, לשעבר ראש המועצה לביטחון לאומי ובמסגרת עבודתי, אני נפגש עם הצמרת הביטחונית של מדינת ישראל ועם דיפלומטים בכירים מרחבי העולם ואני מקווה שאני מצליח להשפיע, גם אם באופן חלקי ביותר, על ביטחון המדינה, שלומה והצלחתה. לא הייתי מצליח להגשים חלום זה לולא הייתי לומד באוניברסיטה הפתוחה. אם כשהייתי מסיים את ישיבת ההסדר הייתי הולך ללמוד באוניברסיטה רגילה, רק עכשיו הייתי יוצא לעולם כגוזל קטן שפוקח את עיניו לראשונה אל העולם הגדול. האוניברסיטה הפתוחה היא זו שנתנה לי את האפשרות להתקדם בחיי האקדמיים יחד עם כל שאר הדברים שעשיתי ואפשרה לי להתחיל להגשים את החלום שלי עוד כשהייתי צעיר, צעד, צעד ועל כך אני מודה לה.

האוניברסיטה הפתוחה גם לימדה אותי שאין דבר העומד בפני הרצון ושכל מי שזורע בדמעה, קוצר ברינה, בסופו של דבר, את פירותיו. רק מי שהגיע למעמד הנכבד הזה, של סיום תואר באוניברסיטה